

Arrest

nr. 265 718 van 17 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Angolese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Cazenga, Luanda. U bent etnisch Bakongo. U hebt altijd in Luanda gewoond, en in 2013 of 2014 verhuisde u naar de deelgemeente Kilamba-Kiaxi. In 2015 reisde u al een eerste keer naar Europa, u bezocht toen familie in België. In Angola werkte u in de verkoop en werkte u ook voor een magazijn. U huurde een huis in Luanda, en dicht bij uw buurt woonde een vriend van u, I.D.S.. I. had twee nichtjes die in de provincies woonden, V. en In., die vaak op bezoek kwamen bij hem in Luanda. I. woonde echter in een studio met mannelijke vrienden, dus wanneer zijn nichtjes kwamen, bleven ze meestal bij u logeren. Dat gebeurde ook in december 2017.

Nadat ze een nacht bij u hadden geslapen gingen ze doorheen de dag weg met I., ze zouden hun spullen later komen halen. U zag hen echter niet meer, en de volgende ochtend op 15 december 2017 om vier uur klopte de politie op uw deur. Ze vroegen of ze uw huis mochten controleren, u stemde in, en in de bezittingen van de nichtjes vonden ze valse documenten. De twee nichtjes van I. werden gezocht voor het vervalsen van documenten. Uw computer werd ook in beslag genomen, en u moest uw paspoort afgeven. U leende soms uw computer uit aan I., en daarom werden er op uw computer ook bepaalde zaken teruggevonden. U kon de politie geen informatie geven over I. en zijn nichtjes, en zij waren ondertussen verdwenen. Na vier dagen opsluiting liet de politie u gaan maar u moest wel beschikbaar blijven indien ze nog vragen hadden of indien ze de drie verdachten nog zouden vinden. Alvorens al deze gebeurtenissen had u al een visumaanvraag voor Portugal gedaan, en in januari was uw visum klaar. Omdat er in tussentijd nog steeds geen andere verdachte was gesignaleerd, en u vreesde dat u daarom als dader zou worden aangeduid, besloot u het land te verlaten. U wilde vertrekken vanaf de luchthaven op 17 februari 2018 maar na de check-in werd u door veiligheidsagenten tegengehouden en meegenomen. U bleef één nacht op het commissariaat, en via een kennis van uw vader kon er een veiligheidspersoon omgekocht worden om u te helpen vluchten. U vluchtte naar uw tante, waar u enkele maanden ondergedoken leefde. In april 2018 kon u uiteindelijk met een vals paspoort Angola verlaten via de luchthaven. Na uw vertrek uit Angola werden uw ouders lastig gevallen door zowel de mensen die de documenten vervalsten als door de politie, omdat beide partijen u zochten. U verbleef een tijdje in Portugal met een man genaamd Stefani, maar die bleek voor een prostitutienetwerk te werken. Hij stelde het steeds uit dat u een verzoek tot internationale bescherming kon indienen, en sloot u uiteindelijk op in de kelder. Met behulp van een vriend van Stefani kon u uiteindelijk het huis verlaten. De vriend van S. nam u mee naar België.

Op 31 oktober 2018 kwam u aan in België en op 19 november 2018 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Angola vreest u dat u de enige verdachte bent in de zaak van de vervalste documenten en dat u bestraft zal worden voor feiten die u niet gepleegd hebt. U vreest ook degenen die het misdrijf wel pleegden.

Ten eerste wijst het CGVS op het feit dat u niet aannemelijk kon maken dat u niet met het voor u afgeleverde visum, en uw persoonlijke reisdocument, naar Europa reisde. U legde ook uiterst ongeloofwaardige verklaringen af over uw paspoort. U zou met een vals paspoort naar Portugal gereisd zijn omdat de politie op de luchthaven u uw persoonlijk paspoort had ontnomen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u vervolgens dat uw paspoort nu bij uw ouders zou moeten zijn, omdat de politie tijdens een van hun onderzoeken in het huis van uw ouders, uw paspoort in de tuin heeft achtergelaten (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). Het is weinig aannemelijk dat de politie op dergelijke manier met uw documenten zou omgaan, aangezien er ook geen enkele reden is om uw paspoort naar de tuin van uw ouders mee te nemen. U werd gevraagd om foto's of kopieën van uw paspoort aan uw ouders te vragen en door te sturen naar het CGVS. Het CGVS heeft deze op heden nog niet kunnen ontvangen. **Aangezien u toch beweert dat u niet met uw eigen paspoort naar Europa reisde, ook al was u in het bezit van een visum voor die periode, en dat uw paspoort nog in Angola bij uw ouders is, kan er wel van u verwacht worden dat u in staat bent om dit verder te staven aan de hand van bewijzen.**

Bijkomend is er ook nog uw bewering dat u bij uw aanhouding op 15 december 2017 uw paspoort moest afgeven aan de politie (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). Dit is echter onverenigbaar met het feit dat u ook beweerde dat u al voordien een visumaanvraag indiende bij de ambassade van Portugal (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). Bij een visumaanvraag wordt normaliter het paspoort of reisdocument bijgehouden door de ambassade om vervolgens de aanvraag te verwerken en het visum aan te brengen. U krijgt uw reisdocument pas terug nadat de aanvraag afgerond is, wat volgens u gebeurde eind januari 2018 (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). U kan dus niet beweren dat uw paspoort in beslag genomen was door de politie tijdens uw aanhouding, terwijl het ook op de ambassade moest zijn voor verwerking van uw visumaanvraag. U werd gevraagd wanneer u dan uw paspoort moest afgeven tijdens uw aanvraag, maar u valt uit de lucht en vraagt of u een paspoort moet afgeven bij de ambassade (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). U werd er ook op gewezen dat uw visum toch in uw paspoort moest worden aangebracht, maar u geeft aan niet meer te weten wanneer dit gebeurde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). Uw gebrekkige verklaringen over het reisvisum hebben een negatieve weerslag op de geloofwaardigheid van uw beweerde reis met een vals paspoort en op de geloofwaardigheid van uw arrestatie of uw bewering dat u het land niet mocht verlaten.

Ten tweede wijst het CGVS op het feit dat u Angola verliet uit een hypothetische vrees voor opsluiting voor misdrijven die u zelf niet pleegde. Uw problemen houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. U stelt immers gezocht te worden als verdachte of getuige in een politieel en gerechtelijk onderzoek vanwege uw betrokkenheid bij feiten van het vervalsen van documenten, een gemeenrechtelijk probleem dat aldus niet onder de conventie valt.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. U hebt immers uw proces niet afgewacht in Angola, maar verliet het land alvorens u zelfs maar voor de rechtbank verschenen bent. U werd geconfronteerd met het feit dat u toch beweerde onschuldig te zijn, dat u toch ook vrijgesproken kon zijn geweest als u een proces had afgewacht (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21). Als antwoord legde u uit dat u uw onschuld niet kon bewijzen en het feit dat de andere verdachten nog niet gevonden waren. Uw advocaat zou u uitgelegd hebben dat de bewijzen tegen u waren, zoals op uw computer, en dat er geen bewijzen waren in uw voordeel (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19-20). Het CGVS kan onmogelijk een uitspraak doen over uw nood aan bescherming ten gevolge van een ten onrechte uitgesproken gevangenisstraf, indien deze gevangenisstraf nog niet is uitgesproken. Losstaand van het feit dat deze opsluiting geen verband houdt met een van de bovengenoemde criteria, is er helemaal geen zekerheid dat u inderdaad opgesloten zou worden en dat u bijgevolg een eventuele vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade hebt, zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit wordt verder bevestigd door het feit dat u na uw initiële opsluiting van vier dagen werd vrijgelaten onder de voorwaarde dat u beschikbaar bleef. Tijdens uw opsluiting had u toegang tot een advocaat (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17 en p. 18), die een kennis van uw vader voor jullie had geregeld, en die aanwezig was bij uw ondervraging. Er werd u dus ook de kans geboden om u te verdedigen en om uw procedurele rechten te vrijwaren. Er dient te worden vastgesteld dat u geenszins alle beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst hebt uitgeput, alvorens uw land te verlaten.

Vervolgens heeft u ook na aankomst in België nog slechts weinig moeite gedaan om uw zaak in Angola op te volgen. U beweert weliswaar dat uw zaak nog loopt omdat uw ouders u dit vertellen, tevens heeft u op het moment van het interview op het CGVS geen contact meer met uw advocaat in Angola, en zouden uw ouders ook geen contact meer hebben met deze persoon, zonder dat u weet waarom (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21). Gevraagd of het niet van belang is dat uw zaak nog steeds behartigd wordt door een advocaat in uw land van herkomst, antwoordde u dat u dacht dat het beter zou zijn wanneer u in Portugal aankwam, maar het was slechter. In België stond uw hoofd er niet naar, vandaar dat u niet verder heeft gezocht. Echter, de vaststelling dat u – eens in België – niet langer geïnteresseerd was in de verdediging van uw zaak in Angola, is niet verenigbaar met uw bewering uw land te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21).

Daarenboven hebt u zelf gedragingen gesteld die de ernst en de geloofwaardigheid van de door u beweerde aantijgingen die u boven het hoofd zouden hangen verder ondermijnen. Zo moest u bij vrijlating een document ondertekenen alvorens u mocht vertrekken.

Gevraagd naar de inhoud van dit document, kon u dit echter niet vertellen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). U zou het document niet gelezen hebben, gevraagd waarom u dit niet deed, kon u enkel zeggen dat u zo blij was dat uw hoofd er niet naar stond (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). In de context van uw vrees dat de Angolese politiediensten u als schuldige zouden aanduiden voor feiten die u niet begaan hebt, tart het alle verbeelding dat u een document zou ondertekenden zonder eerst de inhoud ervan grondig na te gaan. Geconfronteerd met het feit dat dit toch wel een risico inhield, geeft u aan dat u dat nu wel weet. Daarenboven wist u al van de kennis van uw vader dat u op elk moment zou kunnen opgehaald worden omdat de andere verdachten maar niet gevonden werden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). U had daarenboven een oproeping ontvangen om u te melden bij de politie rond 11 of 15 februari, waarbij u niet bent gegaan (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Het is dan ook volstrekt niet geloofwaardig dat u op 17 of 18 februari 2018 met uw persoonlijke paspoort naar de luchthaven ging om daar in eigen naam alsnog het land te verlaten. Gevraagd waarom u met uw persoonlijke identiteitsdocumenten besloot te reizen, antwoordde u dat u niet wist dat u zou worden tegengehouden en dat u wist dat u niet met iemand anders zijn paspoort mocht reizen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20).

Het is volstrekt onaannemelijk dat u, die beweert bang te zijn opnieuw opgesloten te worden en om die reden bewust een oproeping van de politie negeert, die vervolgens ondanks een ter beschikkingstelling besluit het land te verlaten, desondanks het risico zou nemen onder eigen naam te reizen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19, 20). Zeker aangezien u al eerder internationaal reisde en dus wist dat uw paspoort kon worden gecontroleerd door de Angolese autoriteiten op de luchthaven. Gezien u enkele dagen eerder al niet zou zijn opgedaagd op de uitnodiging van de politiediensten, kan niet worden aangenomen dat u er wel belang aan hechtte onder eigen naam te reizen en er zonder meer van uit ging dat ze u op de luchthaven wel niet zouden kennen. (Notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20.) Het feit dat u hier niet voorzichtiger was, zeker gezien u al eerder internationaal gereisd hebt, ondermijnt ten zeerste de geloofwaardigheid van uw bewering dat u gezocht werd.

Uw stelling dat u de enige verdachte zou zijn, er niemand anders gevonden werd en u dus gevangen genomen zou worden en vervolgd voor een misdrijf dat u niet beging (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14), is bovendien strijdig met uw latere verklaring dat er u tijdens uw aanhouding werd uitgelegd dat er reeds andere mensen werden aangehouden in verband met het netwerk van vervalste documenten (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). De vaststelling dat als u zich aanvankelijk voorstelt als 'enige verdachte', terwijl u later verklaart dat er reeds verschillende leden van het netwerk gearresteerd zijn, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor de Angolese autoriteiten.

Gedurende het volledige persoonlijk onderhoud op het CGVS kon u niet geloofwaardig maken dat u wel degelijk ernstige vervolging door de Angolese justitie te vrezen hebt vanwege valse verdenkingen voor het falsifiëren van documenten. Bijgevolg is het ook niet geloofwaardig dat de leden van het netwerk waartoe I. behoorde u nog zouden zoeken. Indien uw enige betrokkenheid het te goeder trouw uitlenen van uw computer is, kan dan ook niet ingezien worden waarom het netwerk van I. verder nog in u geïnteresseerd zou zijn, zeker aangezien u stelt dat de politie bij u kwam op zoek naar I. en zijn nichtjes (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). U getuigde ook verder niet in uw verklaringen dat u in de maanden december 2017 tot april 2018 nog iets vernomen hebt van I. of andere leden van zijn netwerk, en tot nu toe hoorde u zelfs niet meer van hem (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15).

Tot slot wijst het CGVS er op dat u niet naar waarheid vertelt wat uw familiesituatie is. Ten eerste wilde u het CGVS niet vertellen dat u een facebookpagina had, en geconfronteerd met de pagina op uw naam, vertelt u dat het uw broer was die deze maakte voor u (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). Gewezen op het feit dat er nog in maart 2020 een foto op werd geplaatst, gaf u toe dat u wel toegang er toe had, maar dat u nooit er iets op plaatste. Ten tweede werd u gevraagd wie R.K. was, een persoon die een foto van u plaatste in 2015 in België (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). U legde dan uit dat hij een verre neef van u is. Gevraagd waarom u hem niet eerder vermeldde bij familie die u in het land heeft, stelde u dat u hem hier in België leerde kennen nadat u het eerste interview had gehad [n.v.d.r. bij DVZ] (zie 'Verklaring DVZ' p. 9, d.d. 21/8/2019). Geconfronteerd met de vaststelling dat die foto gedeeld werd in 2015, ruim voor uw eerste interview, veranderde u uw verhaal en stelde u dat u hem toen even ontmoette maar dat u er niet veel contact mee hebt. Het is van belang dat u naar waarheid verklaringen aflegt over uw situatie, zowel in Angola als in België. Daarenboven legt u vervolgens ook nog eens vage en tegenstrijdige verklaringen af over de andere personen op de foto. U legt uit dat het twee vriendinnen zijn van in België, T. en Va., maar dat u hun achternamen niet kent (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22).

Geconfronteerd met het feit dat iemand genaamd V. K., 'kijk eens naar ons' reageerde op de foto, wist u opeens wel te vertellen dat zij de tweelingzus was van degene op de foto. Gevraagd waarom jullie dezelfde achternaam dragen allemaal, reageert u dat in uw provincie veel mensen dezelfde naam dragen. Echter, deze foto is niet genomen in uw provincie, en aangezien uw antwoorden ad hoc wisselen naargelang de gestelde vragen, rijst het vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw familiesamenstelling.

Gevraagd of jullie familie zijn, doet u een hele uitleg dat u eigenlijk geadopteerd bent, zonder hier vroeger ook maar iets over te hebben verteld (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). U gevraagd wat dit er mee te maken heeft, stelt u niet goed meer te weten over welke vraag het ging (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Uw al of niet geadopteerd zijn, verklaart echter geenszins waarom u aanvankelijk verklaarde R.K. pas na uw onderhoud in 2019 ontmoet te hebben, of waarom u wisselende verklaringen aflegt over (uw kennis van) de naam van een meisje waarmee u op de foto staat. De vaststelling dat u niet oprecht bent over uw aanwezigheid op sociale media en uw kennissen hier in België, doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ter staving van uw verzoek legde u behalve uw identiteitskaart geen overige documenten meer neer. Op het moment van het schrijven heeft het CGVS nog geen kopieën van uw paspoort mogen ontvangen, noch documenten die uw arrestatie of uw juridische problemen bewijzen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Wat betreft uw identiteitskaart, kan deze enkel uw herkomst en nationaliteit van Angola aantonen en ondersteunt deze verder uw beweerde problemen in Angola niet. De vaststelling dat u, ondanks aandringen van het CGVS om (kopieën van) uw paspoort voor te leggen, naliet dit te doen en aldus niet aantoont dat u niet met uw eigen paspoort naar België reisde, laat toe ernstige vraagtekens te plaatsen bij uw bewering met iemand anders zijn paspoort naar Portugal te zijn gereisd en daar terecht te zijn gekomen bij iemand die tot een prostitutienetwerk behoorde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). In elk geval haalt u enkel een vrees aan met betrekking tot het netwerk dat zich in Angola met valse documenten zou bezighouden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14, 21), en noemt u op geen enkel moment een vrees tegenover het prostitutienetwerk van Stefani of de mensen die u het land uit hielpen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 10 augustus 2021. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift

2. In een enig middel beroept verzoekster zich op de appreciatiefout en schending van:

- "- het artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;*
- het artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens;*
- de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt."*

Verzoekster citeert voornoemde aangevoerde bepalingen in het verzoekschrift en geeft een korte theoretische toelichting aangaande artikel 3 van het EVRM, de motiveringsplicht en de administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid.

Verzoekster geeft een korte samenvatting van de bestreden beslissing en ontwikkelt het middel vervolgens als volgt:

"2.2. Ontwikkeling van het enige middel

2.2.1. Wat betreft het reizen naar Europa zonder haar persoonlijke documenten

Het CGVS is van mening dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster zonder haar persoonlijke documenten naar Europa is gereisd en verwijst naar "ongeloofwaardige verklaringen".

Verwerende partij verwijt aan verzoekster haar paspoort of kopieën hiervan niet neer te leggen.

Verzoekster probeert nog steeds zijn originele paspoort te krijgen, of foto's ervan. Zodra ze deze heeft zal ze deze neerleggen ter staving van haar verzoek.

Verwerende verwijst daarna naar het feit dat het onverenigbaar zou zijn dat ze haar paspoort tijdens haar aanhouding dd. 15 december 2017 heeft moeten afgeven aan de politie terwijl haar paspoort op dit moment "normaliter" bijgehouden was door de ambassade om haar visumaanvraag te verwerken.

Verzoekster betwist dergelijke redenering : ze heeft gedurende haar visumaanvraag haar paspoort mogen bijhouden. De ambassades houden niet altijd de paspoorten bij zich. Toen ze op 15 december 2017 aangehouden werd heeft ze haar paspoort moeten tonen aan de politie toen ze bij haar aankwam. Ze heeft deze niet aan hem afgegeven, het bleef thuis terwijl verzoekster meegenomen werd.

Verzoekster heeft nooit gezegd dat haar paspoort in beslag werd genomen door de politie en de notities van het persoonlijk onderhoud steunen de vaststellingen van verwerende partij niet.

Verzoekster heeft zonder haar eigen paspoort gereisd omdat ze na een eerste poging, op 17 februari 2018, op de luchthaven tegengehouden werd. Ze had vervolgens de keuze niet om zonder haar eigen documenten het land te verlaten, zelfs als ze een visum gekregen had.

2.2.2. Vrezen omwille van de lopende strafrechtelijke procedure

Verzoekster vreest, omwille van een lopende strafrechtelijke procedure, vervolgingen of ernstige schade bij terugkeer naar Angola.

Er kan moeilijk aan verzoekster worden verwijten om niet tot de uitspraak van haar straf te hebben gewacht, aangezien ze tijdens het onderzoek van de zaak al vervolgingen heeft meegemaakt.

Verwerende partij verwijt aan verzoekster geen zekerheid aan te tonen omtrent de gevreesd opsluiting maar de Vluchtelingenconventie en de subsidiaire beschermingsstatus vereist een risico tot het lopen van vervolgingen of ernstige schade. Dergelijke risico wordt wel door verzoekster aangetoond.

Verzoekster werd, alhoewel ze onschuldig was, tijdens 4 dagen aangehouden en kreeg het bevel "beschikbaar" te blijven en werd bedreigd door Ibra. Ze werd verdedigd door een raadsman maar werd toch aangehouden aan de luchthaven. Ze heeft dus alle beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst uitgeput en vastgesteld dat ze geen eerlijk proces zou krijgen en dat ze risico's loopt tot vervolgingen.

Verzoekster is het niet mee eens met verwerende partij die vaststelt dat ze weinig moeite heeft gedaan om haar zaak in België op te volgen. Ze heeft contact gehad met haar ouders die haar op de hoogte houden.

Verwerende partij verwijt aan verzoekster sommige gedragingen die de ernst en geloofwaardigheid van haar aantijgingen ondermijnen :

- *De inhoud van het document die ze ondertekende*

Verwerende partij verwijt aan verzoekster de inhoud van de documenten die ze ondertekende bij haar vrijlating niet te kennen.

Men kan de toestand van verzoeker in dergelijke situatie wel begrijpen : ze werd pas vrijgelaten van een detentie van 4 dagen en was onder de toezicht van haar advocaat. De inhoud van het document heeft ze niet gelezen maar had volledig vertrouwen in haar raadsman die haar interessen verdedigde. Ze werd ook mondeling verwittigd om "beschikbaar" te blijven en had vervolgens geen redenen om in dergelijke situatie de inhoud van het document na te lezen.

- *De eerste poging om het land te verlaten*

Verwerende partij hecht ongeloofwaardig dat verzoekster op 17/18 februari geprobeerd heeft Angola te verlaten met haar persoonlijke documenten alhoewel ze wist dat ze beschikbaar moest blijven voor de Angolese overheden. Verzoekster had desalniettemin geen keuze : ze wou het land verlaten om de druk te verlaten. Het feit dat ze probeerde het land te verlaten met haar persoonlijke reisdocumenten en aangehouden werd bij de luchthaven is een bewijs dat ze gezocht werd en belangrijk was voor de

overheden. Indien zij had geprobeerd het land te verlaten zonder haar persoonlijke documenten, zou dit ook door de andere partij zijn verweten. Het onderzoek wordt alleen "à charge" verricht.

Nadat ze aangehouden werd heeft ze ook beseft dat de strafrechtelijke procedure serieus was en dat ze geen eerlijk proces zou krijgen. Voordien dacht verzoeker dat zijn een tussenkomst van haar advocaat en het feit dat ze onschuldig was ze geen problemen meer zou ondervinden.

Blijkbaar had de procedure geëvolueerd aangezien ze nu beschuldigd was van medeplichtigheid bij valsheid van schriften. Bij haar tweede opsluiting werd ze niet vrijgelaten maar moest ontvluchten. Er gebeurde duidelijk een verandering bij de overheden waarbij verzoekster niet meer het land kon verlaten, wat voordien niet zo expliciet en duidelijk was.

Verzoekster wou voorzichtig zijn en enkele weken het land verlaten maar had niet beseft, omdat ze onschuldig was en niets te maken had met het vervalsen van documenten, dat ze zelfs niet enkele weken het land kon verlaten. Dit werd ook nooit expliciet gevraagd door de overheden, ze dacht enkel dat ze beschikbaar moest blijven, wat reeds het geval was via haar raadsman.

- **De verdachte(n)**

Verzoekster was de enige verdachte die "ter beschikking stond". De andere drie waren gevlucht.

Verzoekster heeft nooit vermeld dat andere personen aangehouden werden. Het CGVS verwijst naar p. 14 van de NPO maar nergens kan worden teruggevonden dat verzoekster zou gezegd hebben dat andere mensen voor dit dossier aangehouden werden met haar.

Andere leden van het netwerk werden al aangehouden, in andere streken en voor andere feiten misschien maar niet met verzoekster.

- **Bedreigingen van de leden van het netwerk**

Verwerende partij is van oordeel dat het niet geloofwaardig is dat de leden van het netwerk van I. verzoekster nog zoeken of zouden bedreigen. Verzoekster is momenteel de enige die opgepakt werd door de politie en die gemakkelijk geïdentificeerd werd. Dat een criminele netwerk iemand anders probeert te beschuldigen is niet ongeloofwaardig: als verzoekster beschuldigd wordt voor de feiten, zijn ze met rust.

Aan de andere kant, zou verzoekster hen verraden zouden ze ook problemen krijgen.

- **Familiesituatie van verzoekster**

R.K. is een neef van verzoekster die ze al jaren kent. De andere leden die vermeld zijn zijn nietten. Verzoekster had bang dat deze familieleden problemen zouden ondervinden indien ze hen zou vermelden. Ze heeft spijt dat ze daarover niet eerlijk was tegen het CGVS maar ze heeft geen informatie willen "achterhouden".

2.3. Nood aan bescherming

2.3.1 Vluchtelingenstatus

Volgens het Verdrag van Genève van 1951, is een vluchteling een persoon die: [...]

Uit het asielrelaas van verzoeker, lijkt het dat hij aan die voorwaarden voldoet:

(1) Verzoeker vreest terug te keren naar Angola vanwege de bedreigingen en risico's tot arrestatie, detentie, folteringen uitgaan van de criminele netwerk en uitgaan van de Angolese overheden;

(2) In het licht van het voorgaande, en met name de bedreigingen en arrestatie van verzoekster, die een vervolging in het verleden in de zin van artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 vormt, moet deze vrees als gegrond worden beschouwd;

(3) De gevreesde vervolgingen bestaan uit het risico van onmenselijke of vernederende behandeling, folteringen, arrestatie en detentie;

(4) Er bestaat een risico van vervolgingen omwille van verzoekster "politieke overtuigingen" daar ze zich verzet tegen de wil, het beleid en de methoden van de dader van de vervolgingen, namelijk de Angolese autoriteiten;

(5) De verzoekster kan geen bescherming krijgen van de autoriteiten van zijn land van herkomst voor zover de gevreesde vervolgingen afkomstig zijn van deze autoriteiten:

In het licht van het bovenstaande moet de vluchtelingenstatus aan verzoeker worden toegekend.

2.3.2 Subsidiaire bescherming

In ondergeschikte orde, indien Uw Raad van oordeel is dat de vrees van de verzoeker geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel

48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, moet er worden verklaard dat verzoekster een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Angola en dat zij in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus komt.

2.3.3 Vernietigen van de bestreden beslissing

In meest ondergeschikte orde, vraagt verzoekende partij dat de bestreden beslissing wordt vernietigd vanwege het gebrek aan grondigheid bij de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster en de noodzaak aan aanvullende onderzoeksmaatregelen.”

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele

geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoekster een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

In navolging van verweerder kan worden vastgesteld dat niet aannemelijk is dat verzoekster haar eigen paspoort en geldig visum niet zou gebruikt hebben bij haar reis naar Europa.

Immers kan worden vastgesteld dat verzoekster onaannemelijke verklaringen aflegde aangaande de *whereabouts* van haar paspoort (verzoekster stelde dat haar paspoort werd afgenomen op de luchthaven en dat het vervolgens door de politie tijdens een van hun onderzoeken bij haar ouders in de tuin werd achtergelaten, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Bovendien laat ze na (een kopie van) haar paspoort neer te leggen, niettegenstaande uit haar verklaringen naar voren komt dat het paspoort zich op heden bij haar ouders thuis zou bevinden en zij dit dus gemakkelijk kan bijbrengen ter staving van haar voorgehouden illegale reis naar Portugal met het paspoort van iemand anders. Voorgaande vaststellingen maken het niet onredelijk aan te nemen dat verzoekster de informatie vervat in haar paspoort, met name het werkelijke ogenblik van haar vertrek uit haar land en de wijze waarop dit gebeurde, tracht verborgen te houden.

Voorstaande elementen inzake (de afwezigheid van) verzoeksters paspoort en reisweg betreffen een negatieve indicatie voor haar geloofwaardigheid.

Bovendien dient opgemerkt dat verzoekster geen enkel (begin van) bewijs neerlegt ter staving van haar asielrelaas. Nochtans houdt verzoekster voor dat ze verdachte was in een strafonderzoek (waarbij onder meer haar computer in beslag werd genomen, zij van haar vrijheid beroofd werd en vrijgelaten werd onder voorwaarden, zij ondervraagd werd in het bijzijn van haar advocaat), zodat redelijk is te verwachten dat verzoekster over (juridische en politieke) documenten beschikt en deze ook neerlegt. Dit klemmt te meer gezien verzoekster in contact staat met haar ouders in Angola en zij hen zou kunnen vragen dergelijke documenten door te sturen. De vaststelling dat verzoekster geen documenten ter staving van haar relaas neerlegt, tast bijgevolg niet alleen de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden feiten aan, maar is tevens een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid.

7. Daarnaast dient vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat ze geen duidelijk zicht wenste te bieden op haar familiesituatie en het bestaan van haar Facebookaccount verborgen trachtte te houden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, p. 22).

Verzoekster geeft in het verzoekschrift toe te hebben gelogen en legt uit dat ze bang was dat haar familieleden problemen zouden ondervinden indien ze hen vermeldde.

Te dezen dient opgemerkt dat het verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een dergelijk verzoek geschiedt in vertrouwen en “vrees” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Daarenboven is aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden.

8. Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij in geval van terugkeer naar Angola enerzijds vreest te worden bestraft door de Angolese autoriteiten voor feiten – het vervalsen van documenten – die zij niet gepleegd heeft, en zij anderzijds vreest voor degenen die het misdrijf wel pleegden.

In navolging van verweerder kan op basis van de elementen in het dossier het volgende worden vastgesteld:

- verzoekster, die beweerde onschuldig te zijn, heeft het proces in Angola niet afgewacht, zodat er allerminst een zekerheid is dat verzoekster in de gevangenis terecht zou komen;
- verzoekster was na aankomst in België niet langer geïnteresseerd in de verdediging van haar zaak in Angola (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21);
- verzoekster heeft bij haar vermeende vrijlating een document ondertekend zonder zich te vergewissen van de inhoud van het document;

- het is niet geloofwaardig dat verzoekster – indien ze werkelijk zou zijn vrijgelaten onder de voorwaarde beschikbaar te blijven en niet zou zijn ingegaan op de oproeping om zich bij de politie te melden rond 11 of 15 februari – op 17 of 18 februari 2018 naar de luchthaven ging en met haar persoonlijk paspoort het land trachtte te verlaten;

- verzoekster stelde zich aanvankelijk voor als de enige verdachte – hieraan koppeland dat als er niemand gevonden werd zij dus zou vervolgd worden voor een misdrijf dat ze niet beging – om later te verklaren dat er tijdens haar aanhouding werd uitgelegd dat er reeds andere mensen werden aangehouden in verband met het netwerk van vervalste documenten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14, p. 18);

- aangezien verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze de Angolese autoriteiten vreest omwille van onjuiste verdenkingen voor het vervalsen van documenten, is evenmin geloofwaardig dat de leden van het netwerk waar I. toe behoorde verzoekster zouden zoeken, te meer gezien verzoekster verklaarde dat zij sinds december 2017 niets meer van I. of andere leden van zijn netwerk heeft gehoord (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-16);

- verzoekster maakt niet aannemelijk illegaal te hebben gereisd, zodat evenmin kan worden aangenomen dat zij vervolgens in een prostitutienetwerk terecht kwam; hoe dan ook heeft verzoekster op geen enkel moment een vrees ten opzichte van het prostitutienetwerk of de mensen die haar het land uithelpen geuit.

Verzoekster slaagt er in het verzoekschrift niet in om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen.

Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft:

Inzake de motivering omtrent haar eerste poging om het land met haar eigen paspoort te verlaten, komt verzoekster niet verder dan het louter hernemen van de reeds door haar verklaarde gebeurtenissen en het tegenspreken van de conclusies van verweerder hieromtrent. Bovendien is verzoekster niet ernstig waar zij in het verzoekschrift nog stelt dat ze niet beseftte dat ze zelfs niet enkele weken het land kon verlaten. Verzoekster werd immers vrijgelaten onder de voorwaarde dat ze beschikbaar zou blijven, zodat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoekster ervan op de hoogte was dat zij het land niet kon verlaten.

Verzoekster tracht de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen over het aantal verdachten (dat verzoekster de enige verdachte was, dan wel dat er reeds andere mensen waren aangehouden, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14, p. 18) te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheden en te ontkennen te hebben vermeld dat andere personen aangehouden werden. Haar pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van haar verklaringen vinden echter geen steun in het administratief dossier en de vastgestelde tegenstrijdigheden laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoekster *post factum* nog tracht aan te brengen.

Daar waar verzoekster in het verzoekschrift meent dat wel geloofwaardig is dat een crimineel netwerk iemand anders probeert te beschuldigen, doet dit geen afbreuk aan de omstandige en pertinente motivering in de bestreden beslissing dat niet aannemelijk is dat I. en de leden van het crimineel netwerk (nog) op zoek zouden zijn naar verzoekster.

Verzoekster komt voor het overige niet verder dan het volharden in haar vluchtrelaas en het poneren van een vrees voor vervolging ten aanzien van de Angolese autoriteiten en het crimineel netwerk.

Gelet op het voorstaande kunnen verzoeksters argumenten in het verzoekschrift bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht, waarmee verzoekster er aldus niet in slaagt de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

9. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, met name haar identiteitskaart, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

11. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend eenentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS